

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 6. maj 2010

MLN/ J.nr. 2010-1574

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 28. april 2010 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 14 (ad L 168).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne Baastrup (SF).

Spørgsmål nr. 14:

”Vil ministeren yde teknisk bistand til at udarbejde et ændringsforslag, der indebærer, at borgere, der bevilges støtte til køb af handicapbil, kan få udbetalt et standardbeløb til købet, uafhængig af valg af bil og dermed til fri anvendelse til køb af netop den bil vedkommende ønsker, dog sådan at støtten udgør et maksimumbeløb, hvoraf der højest udbetales, hvad der svarer til bilens pris, og vil ministeren samtidig redegøre for sin holdning til ændringsforslaget?”

Svar:

Ændringsforslaget kan udformes således:

Til § 1

1) Nr. 3 affattes således:

3. ”1) betingelserne for at opnå støtte efter stk. 1 og 3 og om vilkårene for støtte, herunder regler om udmåling af støtten og om personkredsen, som er berettiget til at opnå støtte.”

[Hjemmel til at udstede regler om udarbejdelse af en voucher (servicebevis) ved valg af handicapbil]

Socialministeriet skal bemærke, at en voucher (servicebevis) giver en borger en trækingsret til en ydelse, der er generelt specificeret, og således ikke

udmålt konkret i forhold til den enkelte borgers individuelle behov. Den pågældende myndighed skal således ikke foretage en konkret og individuel udmåling af ydelsen, men alene tage stilling til, om borgeren opfylder betingelserne for støtte efter stk. 1. Det vil i nogle tilfælde betyde, at borgeren får en trækingsret til en ydelse, der er større, end hvis den pågældende myndighed skulle foretage en konkret vurdering af borgerens behov. Dette vil medføre en merudgift for myndigheden.

Tilsvarende vil der være tilfælde, hvor borgeren får en trækingsret til en ydelse, der er mindre, end hvis myndigheden skulle foretage en konkret vurdering af borgerens behov, hvilket betyder en besparelse for myndigheden. For at en vouchermodel skal være udgiftsneutral for myndigheden, er det en forudsætning, at merudgifterne ved ordningen svarer til besparelserne ved ordningen – i denne vurdering vil kunne indgå de udgifter, kommunerne kan spare på det administrative arbejde ved udmålingen af støtten.

Ifølge en rapport ("Støtte til køb af handicapbil", december 2009, udarbejdet af Deloitte i samarbejde med daværende Indenrigs- og Socialministeriet), som blev gennemført forud for lovforslagets fremsættelse, vil en voucherordning enten indebære væsentlige merudgifter og deraf følgende overkompensation af nogle borgere, eller et stort set uændret udgiftsniveau med deraf følgende betydelig underkompensation af nogle borgere, mens andre borgere bliver overkompenseret.

Desuden viste kortlægningen, at den valgfrihed, som borgerne efterspørger, i vidt omfang kan rummes inden for de eksisterende regler om merkøb. Det er derfor vurderingen, at en voucherordning vil være uforholdsmæssig dyr, set i forhold til de forventede fordele, som kan opnås ved en sådan ordning.

Jeg kan på den baggrund ikke anbefale ændringsforslaget.

Benedikte Kiær

/Karin Ingemann